

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Filipa Dienstbiera, soudce JUDr. Tomáše Langáška a soudkyně Mgr. Sylvie Šiškeové v právní věci žalobkyně: **ROKOSPOL a. s.**, se sídlem Krakovská 1346/15, Praha 1, zastoupené Mgr. Erikem Janíkem, advokátem se sídlem náměstí T. G. Masaryka 2957/9a, Břeclav, proti žalovanému: **Ministerstvo průmyslu a obchodu**, se sídlem Na Františku 1039/32, Praha 1, o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného, event. o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 4. 2015, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 3. 2019, č. j. 11 A 65/2018 – 27,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalovaný poskytl žalobkyni rozhodnutím ze dne 11. 5. 2011, č. j. 1098-11/2.2RV03-274/11/08200, v rámci Operačního programu Podnikání a inovace dotaci v celkové výši 20 000 000 Kč za účelem realizace projektu „Rozšíření technologie výroby“ s tím, že dotace bude vyplácena zpětně na základě již realizovaných a doložených způsobilých výdajů.

[2] Dne 2. 2. 2015 požádala žalobkyně o platbu 2. etapy „pořízení mikroskopu“ ve výši 12 225 000 Kč. V reakci na tuto žádost žalovaný zaslal žalobkyni „oznámení o zamítnutí žádosti o platbu“ ze dne 2. 4. 2015. Na základě nejednoznačného znaleckého posudku a žalovaným vyžádaného odborného posudku nebylo možné z poskytnutých údajů konstatovat, že by nebylo možné použít jiné zařízení prozařovací elektronové mikroskopie. Tím žalobkyně porušila podmínky rozhodnutí o dotaci, přiznanou dotaci proto nelze proplatit pro nezpůsobilost nesprávně vynaložených výdajů. Žalovaný dodal, že toto oznámení nemá charakter správního rozhodnutí, neboť na poskytnutí dotace se podle § 14 odst. 3 zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů (rozpočtová pravidla), nevztahuje zákon č. 500/2004 Sb., správní řád.

[3] Dopisem ze dne 20. 4. 2015 vyjádřila žalobkyně nesouhlas se zamítnutím žádosti o platbu a požádala o jeho „revokaci“. Připojila také dokument nazvaný „odvolání proti zamítnutí ŽOPL“, v němž zdůraznila, že ze znaleckého posudku, který předložila k žádosti o platbu, vyplývá, že v dané době byl pořízený elektronový mikroskop jedinečným systémem kompatibilních přístrojů a zařízení, proto nebylo vyhlášeno výběrové řízení na dodavatele.

[4] Žalovaný dopisem ze dne 4. 6. 2015 sdělil žalobkyni, že její nesouhlas „vzal na vědomí“. Poukázal na vady žalobkyní předloženého znaleckého posudku a uvedl, že bude zadáno vypracování odborného posudku soudním znalcem. Vyzval proto žalobkyni k předložení dokumentace týkající se vyjednávání s dodavatelem a podkladů, na základě nichž byl zpracován znalecký posudek, který přiložila k žádosti o platbu.

[5] Dne 23. 6. 2015 žalobkyně sdělila žalovanému, že nemůže dohledat podklady dodané znalci ke zpracování znaleckého posudku, nicméně přikládá vyjádření dodavatele. Dne 16. 12. 2015 žalobkyně zaslala žalovanému „urgenci“, v níž žádá o vysvětlení důvodů zamítnutí platby. Původní rozhodnutí ze dne 2. 4. 2015 není podle žalobkyně „právně důvodným stanoviskem“, protože neobsahuje fakta, na která se odvolává.

[6] Žalovaný dopisem ze dne 24. 6. 2016 žalobkyni sdělil, že jakékoliv přezkumné řízení ve vztahu k projektům v rámci III. výzvy programu Rozvoj OPPI již není možné, neboť podle čl. 56 odst. 1 obecného nařízení k ESI fondům skončila způsobilost výdajů ke dni 31. 12. 2015. Po 1. 1. 2016 již nelze zpětně rozhodovat k uzavřenému období. Stav dotace se proto nemění.

[7] Dne 11. 12. 2017 žalobkyně zaslala žalovanému „výzvu k vydání rozhodnutí“. Uvedla, že z nálezu Ústavního soudu ze dne 16. 6. 2015, sp. zn. Pl. ÚS 12/14, a usnesení rozšířeného senátu ze dne 18. 4. 2017, č. j. 6 Afs 270/2015 – 48, č. 3579/2017 Sb. NSS, je zřejmé, že žalovaný musí vydat o nevyplacení dotace rozhodnutí, které je přezkoumatelné ve správním soudnictví. Oznámení ze dne 2. 4. 2017 (pozn. NSS: patrně myšleno ze dne 2. 4. 2015) není možné považovat za správní rozhodnutí. Chybné poučení, které je jeho součástí, ubírá žalobkyni možnost domáhat se soudního přezkumu. Požadovala proto vydání rozhodnutí, které bude obsahovat zákonné ustanovení, na základě něhož je vydáno, řádné odůvodnění a platné poučení.

[8] Dopisem ze dne 3. 1. 2018 žalovaný sdělil žalobkyni, že oznámení o zamítnutí žádosti o platbu ze dne 2. 4. 2015 obsahuje veškeré informace, které vedly k zamítnutí

pokračování

žádosti, včetně odůvodnění a poučení, že toto oznámení nemá charakter správního rozhodnutí. Nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 12/14 byl vydán až 2 měsíce po odeslání oznámení ze dne 2. 4. 2015. Nový právní názor lze uplatnit pouze na všechna budoucí nebo probíhající řízení. Řízení v předmětné věci však již bylo ukončeno oznámením ze dne 2. 4. 2015, náleží Ústavního soudu proto na něj nelze aplikovat. Žalovaný proto nebude vydávat žádné nové rozhodnutí. Oznámení ze dne 2. 4. 2015 zůstává v platnosti.

[9] Dne 15. 2. 2018 zaslala žalobkyně ministru průmyslu a obchodu podání nazvané „ochrana před nečinností“, v němž požádala o uplatnění opatření proti nečinnosti žalovaného podle § 80 správního řádu. Nečinnost spatřovala v tom, že dosud nebylo řádně rozhodnuto o její žádosti o platbu ze dne 2. 2. 2015.

[10] Dopisem ze dne 7. 3. 2018 žalovaný (zástupkyně ředitele odboru podpory MSP) odkázal na svá předchozí vyjádření. Zdůraznil, že § 14e rozpočtových pravidel ve znění ke dni odeslání oznámení ze dne 2. 4. 2015 neukládal poskytovateli dotace povinnost vydat správní rozhodnutí. Odkazovaná rozhodnutí Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu byla vydána až dne 16. 6. 2015, resp. 18. 4. 2017, nelze je proto v posuzované věci použít. Žalovaný proto trvá na svém stanovisku s tím, že správní rozhodnutí namísto oznámení o zamítnutí žádosti o platbu nebude vydáno.

II. Řízení před městským soudem

[11] Žalobkyně podala dne 15. 2. 2018 žalobu, v níž se domáhala, aby soud uložil žalovanému povinnost vydat rozhodnutí ve věci žádosti o platbu ze dne 2. 2. 2015 ve lhůtě 30 dnů, *in eventum* aby zrušil rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 4. 2015, eventuálně vyslovil jeho nicotnost.

[12] Městský soud v záhlaví označeným rozsudkem zamítl žalobu, v níž se žalobkyně domáhala ochrany proti nečinnosti žalovaného, a odmítl žalobu, v níž se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 4. 2015.

[13] S odkazem na judikaturu Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu městský soud konstatoval, že přípis žalovaného ze dne 2. 4. 2015 je třeba považovat za rozhodnutí ve smyslu § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Z navazující judikatury rovněž vyplývá, že takto je třeba posoudit i úkony žalovaných, které předcházely nálezu Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 12/14 a usnesení rozšířeného senátu č. j. 6 Afs 270/2015 – 48.

[14] V posuzované věci však nebyly splněny podmínky řízení pro to, aby se mohl městský soud napadeným rozhodnutím věcně zabývat. Byť ze spisu není zřejmé, kdy bylo napadené rozhodnutí žalovaného žalobkyni doručeno, žalobkyně na ně reagovala v dopise ze dne 20. 4. 2015, čímž potvrdila jeho přijetí. Minimálně od tohoto data se tedy rozhodnutím prokazatelně dostalo do její sféry, a tím započala běžet lhůta pro podání žaloby. Ta však marně uběhla dne 22. 6. 2015. Žalobkyně odeslala žalobu datovou schránkou až dne 15. 2. 2018, tedy po uplynutí zákonem stanovené lhůty.

[15] Podle městského soudu nelze akceptovat názor žalobkyně, že by se na ni lhůta pro podání žaloby neměla vůbec vztahovat z důvodu nesprávného poučení uvedeného žalovaným. Žalobkyně byla sice poučena, že se na poskytnutí dotace nevztahuje správní řád, bylo však na ní, aby hájila svá práva. Právní úprava účinná v době vydání napadeného oznámení již nevyklučovala soudní přezkum, jak to bylo výslovně uvedeno v předchozím znění § 14e odst. 4 rozpočtových pravidel. I pokud byla žalobkyně ovlivněna poučením žalovaného, že oznámení nemá charakter správního rozhodnutí, měla možnost (v případě, že se cítila dotčena na svých právech) domáhat se ochrany podáním žaloby na ochranu před nezákonným zásahem.

[16] Správní orgán není povinen poučovat účastníka řízení o tom, že má právo domáhat se ochrany u soudu. Žalobkyni nic nebránilo podat některý z uvedených žalobních typů, a to i za situace, kdy nebylo s ohledem na vývoj judikatury postaveno na jisto, jaký charakter má oznámení o zamítnutí žádosti o platbu. Pokud žalobkyně nepodala ve stanovené lhůtě žádnou žalobu, ale učinila tak až se značným odstupem, nelze v tom spatřovat důvody zvláštního zřetele hodné a nelze připustit, že by se na žalobkyni zákonné lhůty vůbec nevztahovaly. Žalobkyni nebylo právo domáhat se soudní ochrany nijak upřeno. Žaloba podaná dne 15. 2. 2018, v níž se domáhala zrušení rozhodnutí ze dne 2. 4. 2015, případně vyslovení jeho nicotnosti, je proto opožděná.

[17] Žalobkyně se eventuálním petittem domáhala také ochrany proti nečinnosti žalovaného, a to pro případ, že by soud dospěl k závěru, že oznámení ze dne 2. 4. 2015 není rozhodnutím podle § 65 s. ř. s. Vzhledem k výše uvedenému závěru, podle kterého se o rozhodnutí podle § 65 s. ř. s. jedná, městský soud žalobu na ochranu proti nečinnosti zamítl.

[18] Městský soud doplnil, že si je vědom přednostního zkoumání podmínek pro věcné projednání žaloby na ochranu proti nečinnosti, mezi něž patří vyčerpání prostředků, které stanoví procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu. Soud nepřehlédl, že žalobkyně podala listinu nazvanou „ochrana před nečinností“ u nadřízeného správního orgánu (ministra) teprve ve stejný den jako podala žalobu k soudu. Přesto žalobu neodmítl a za vhodnější způsob rozhodnutí zvolil zamítnutí žaloby, a to zejména s ohledem na specifičnost řízení, vývoj judikatury i na množství korespondence, kterou se žalobkyně vydání rozhodnutí domáhala.

III. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[19] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) brojí proti rozsudku městského soudu kasační stížností z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a e) s. ř. s.

[20] Stěžovatelka nesouhlasí s městským soudem, že oznámení ze dne 2. 4. 2015 je rozhodnutím v materiálním smyslu. Již v žalobě namítala, že neobsahuje zákonné náležitosti individuálního správního aktu. Závěr soudu je nezákonný a ústavně nekonformní. Soud *de facto* připouští a ospravedlňuje libovůli správních orgánů. Nesprávně přitom vykládá rozsudek ze dne 30. 6. 2014, č. j. 8 Ans 4/2013 – 44, ze kterého vyplývá, že informace o nevyplacení dotace je rozhodnutím v materiálním smyslu. Z tohoto rozhodnutí nelze dovodit, že jím je i sporný přípis žalovaného, který neobsahuje zákonem stanovené náležitosti (srov. zejm. § 68 správního řádu). Soud nemůže učinit

pokračování

závěr o tom, zda je rozhodnutí souladné se zákonem, pokud výrok ani odůvodnění neobsahují konkrétní právní normu, podle níž správní orgán postupoval. Formální nedostatky jsou takového rázu, že nelze vůbec uvažovat o rozhodnutí vydaném podle správního řádu. Bylo proto namístě, aby soud vyhověl návrhu, kterým se stěžovatelka domáhala ochrany proti nečinnosti.

[21] Pokud by Nejvyšší správní soud uzavřel, že dopis žalovaného ze dne 2. 4. 2015 je i přes svou formální neúplnost rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s., měl by přihlídnout k významu chybného poučení, které soudní přezkum *de facto* vylučovalo. Městský soud nesprávně uzavřel, že v důsledku chybného poučení nebyla stěžovatelce upřena možnost domáhat se ochrany ve správním soudnictví. Nesprávné poučení naopak vylučovalo podání žaloby ve stanovené lhůtě. Přípis žalovaného (jeho poučení) je v rozporu s usnesením č. j. 6 Afs 270/2015 – 48, podle kterého jde o úkon poskytovatele přezkoumatelný ve správním soudnictví.

[22] Ve vztahu k otázce včasnosti žaloby stěžovatelka poukazuje také na nález Ústavního soudu ze dne 31. 1. 2012, sp. zn. IV. ÚS 3476/11, podle kterého mají orgány veřejné moci při posuzování toho, zda byl určitý procesní prostředek ochrany podán řádně a včas, povinnost respektovat princip důvěry jednotlivce ve správnost aktů veřejné moci. Žalovaný však stěžovatelku poučil tak, že odmítnutí vyplacení dotace je úkonem, který není možné napadnout žalobou ve správním soudnictví, neboť nemá charakter správního rozhodnutí. Pokud z rozsudku ze dne 30. 11. 2016, č. j. 6 Afs 2/2016 – 50, vyplývá ochrana příjemce dotace v případě zmeškání lhůty z důvodu, že se řídil pravidly danými poskytovatelem, je namístě chránit příjemce dotace také v případě, kdy jej poskytovatel nesprávně poučil o tom, že nejde o správní rozhodnutí.

[23] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil s napadeným rozsudkem.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[24] Kasační stížnost je přípustná. Důvodnost kasační stížnosti soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[25] Kasační stížnost není důvodná.

[26] Otázka právní povahy opatření poskytovatele dotace podle § 14e rozpočtových pravidel nebyla po určitou dobu zcela jasná. Definitivně ji vyřešil až rozšířený senát ve výše zmíněném usnesení č. j. 6 Afs 270/2015 – 48, z něhož vyplývá, že poskytovatel dotace rozhoduje s konečnou platností o nevyplacení dotace či její části podle § 14e rozpočtových pravidel, domnívá-li se, že došlo k porušení pravidel pro zadání veřejné zakázky (resp. ve znění od 20. 2. 2015, že její příjemce v přímé souvislosti s ní porušil povinnosti stanovené právním předpisem nebo nedodržel účel dotace nebo podmínky, za kterých byla dotace poskytnuta), aniž by současně došlo k porušení rozpočtové kázně (peněžní prostředky nebyly vyplaceny). Takový úkon poskytovatele je rozhodnutím správního orgánu přezkoumatelným ve správním soudnictví na základě žaloby podle § 65 odst. 1 s. ř. s. V podrobnostech soud na citované usnesení plně odkazuje.

[27] V posuzované věci je nesporné, že zamítnutí žádosti o platbu se vztahovalo k peněžním prostředkům, které dosud nebyly vyplaceny, a zároveň porušení, pro které poskytovatel část dotace nevyplatil, se vztahovalo pouze k 2. etapě – nákupu elektronového mikroskopu. Jednalo se tedy o situaci, kdy byl poskytovatel oprávněn dotaci s konečnou platností snížit (srov. usnesení rozšířeného senátu č. j. 6 Afs 270/2015 – 48, body 90 a 91), došlo-li ze strany příjemce dotace k porušení předvídanému v § 14e rozpočtových pravidel (je třeba dodat, že s ohledem na předmět řízení se soud nijak nevyjadřuje k tomu, zda k porušení v posuzované věci skutečně došlo).

[28] Žalovaný tedy nebyl nečinný, neboť oznámení o zamítnutí žádosti o platbu ze dne 2. 4. 2015 bylo rozhodnutím ve smyslu § 14e rozpočtových pravidel, jehož vydání se stěžovatelka domáhala.

[29] Ostatně, stěžovatelka v obecné rovině závěry rozšířeného senátu nezpochybňuje. Její kasační argumentace spočívá v tvrzení, že oznámení ze dne 2. 4. 2015 nemohlo být rozhodnutím v tomto konkrétním případě, neboť postrádalo zákonem stanovené náležitosti (zejm. odkaz na zákonná ustanovení, podle nichž žalovaný postupoval, a řádné odůvodnění) a obsahovalo chybné poučení.

[30] Tyto tvrzené vady, i pokud by jimi rozhodnutí ze dne 2. 4. 2015 skutečně trpělo, by ovšem mohly způsobit „pouze“ jeho nezákonnost. I v takovém případě by se však stále jednalo o rozhodnutí, které je soudně přezkoumatelné v řízení podle § 65 s. ř. s. Případnou nezákonnost by však soud mohl zkoumat pouze tehdy, byla-li žaloba podána včas - v zákonné lhůtě podle § 72 odst. 1 s. ř. s.

[31] V obecné rovině lze dodat, že i individuální správní akt, který je typově rozhodnutím, může být stížen tak zásadními vadami, pro které jej vůbec nelze za veřejněmocenské rozhodnutí správního orgánu považovat, a jedná se tedy o rozhodnutí nicotné. Nicotnost však způsobují pouze ty nejtěžší vady, jakými jsou např. absolutní nedostatek pravomoci, absolutní nepřislušnost rozhodujícího správního orgánu, zásadní nedostatky projevu vůle vykonavatele veřejné správy (absolutní nedostatek formy, neurčitost, nesmyslnost), požadavek plnění, které je trestné nebo absolutně nemožné, uložení povinnosti nebo založení práva něčemu, co v právním smyslu vůbec neexistuje či nedostatek právního podkladu k vydání rozhodnutí (blíže viz usnesení rozšířeného senátu ze dne 12. 3. 2013, č. j. 7 As 100/2010 – 65, č. 2837/2013 Sb. NSS). Nadto, i nicotnost by soud mohl posoudit v rámci řízení podle § 65 s. ř. s. pouze na základě včasné podané žaloby (viz např. rozsudky ze dne 17. 3. 2005 č. j. 7 Afs 17/2005 – 42, ze dne 21. 4. 2005, č. j. 4 As 31/2004 – 53, ze dne 26. 8. 2014, č. j. 6 As 96/2014 – 31, nebo citované usnesení rozšířeného č. j. 7 As 100/2010 – 65).

[32] Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se závěrem městského soudu, že stěžovatelka podala žalobu opožděně. Jak již podotkl městský soud, ze spisu není patrné, kdy jí bylo rozhodnutí ze dne 2. 4. 2015 doručeno, prokazatelně se s ním však seznámila nejpozději dne 20. 4. 2015, kdy žalovaném adresovala dopis vyjadřující nesouhlas se zamítnutím žádosti o platbu.

pokračování

[33] Stěžovatelka namítá, že lhůtu pro podání žaloby podle § 72 odst. 1 s. ř. s. nelze vůči ní vůbec uplatnit, neboť rozhodnutí ze dne 2. 4. 2015 obsahovalo nesprávné poučení. Této námitce soud nepřisvědčil.

[34] Poučení uvedené v rozhodnutí znělo následovně: „*Toto oznámení nemá charakter správního rozhodnutí, neboť se na poskytnutí dotace podle § 14 odst. 3 [rozpočtových pravidel] nevztahuje [správní řád].*“ Z poučení samotného tedy nevyplývá, že by nebylo možné podat žalobou ve správním soudnictví. Rozpočtová pravidla již ve znění od 20. 2. 2015 (tedy v době vydání napadeného rozhodnutí) neobsahovala v § 14e odst. 4 výluky ze soudního přezkumu (protiústavnost této dříve účinné výluky pak potvrdil Ústavní soud v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 12/14). Nejedná se tedy o situaci, kdy by stěžovatelka v dobré víře respektovala zákonnou výluky ze soudního přezkumu, resp. chybné poučení správním orgánem a pouze z tohoto důvodu zmeškala lhůtu pro podání žaloby.

[35] Soud si je vědom, že povaha opatření poskytovatele dotace podle § 14e rozpočtových pravidel nebyla dlouhou dobu jasná (viz zejm. shrnutí rozdílné judikatury v usnesení rozšířeného senátu č. j. 6 Afs 270/2015 – 48). V citovaném usnesení rozšířený senát konstatoval, že závěru o přezkoumatelnosti opatření poskytovatele dotace podle § 14e rozpočtových pravidel jakožto rozhodnutí podle § 65 s. ř. s. nebrání ani zákonem stanovená výluky obecných předpisů o správním řízení, neboť na vydání tohoto rozhodnutí je možné podle § 180 odst. 1 správního řádu aplikovat v otázkách, jejichž řešení je nezbytné, správní řád. Rozpočtová pravidla nehledě na to, že § 14e byl do nich vložen v roce 2012, je totiž nutno považovat ve vztahu ke správnímu řádu za dosavadní právní předpis. Jde tedy o vydání rozhodnutí podle § 181 odst. 1 správního řádu a § 65 odst. 1 s. ř. s. Lze dodat, že obsah pojmu rozhodnutí podle § 67 správního řádu se zcela nekryje s obsahem pojmu rozhodnutí podle § 65 s. ř. s., a proto ani skutečnost, že určitý správní akt není rozhodnutím podle § 67 správního řádu nevylučuje jeho přezkoumání v řízení podle § 65 s. ř. s. (viz např. usnesení rozšířeného senátu ze dne 17. 9. 2019, č. j. 1 As 436/2017 – 43).

[36] Přestože v době vydání oznámení ze dne 2. 4. 2015 nebylo možné učinit jednoznačný závěr o povaze opatření poskytovatele dotace podle § 14e rozpočtových pravidel a o tom, zda se jednalo o rozhodnutí přezkoumatelné v rámci řízení o žalobě podle § 65 s. ř. s., stěžovatelce nic nebránilo v zákonné lhůtě podat přinejmenším některý z žalobních typů (žalobu na ochranu před nezákonným zásahem nebo žalobu proti rozhodnutí). Pokud by soud dospěl k závěru o odlišné povaze napadeného aktu, byl by povinen stěžovatelku poučit, aby upravila petit žaloby. Jak již však zdůraznil městský soud, stěžovatelka v zákonné lhůtě nepodala žádný z žalobních typů a na soud se obrátila až žalobou podanou dne 15. 2. 2018. Ostatně proti tomuto rozhodnému závěru městského soudu stěžovatelka nijak nebrojí a neuvádí, že by jí nějaká okolnost bránila podat žalobu na ochranu před nezákonným zásahem.

[37] Stěžovatelce nelze přisvědčit v tom, že měl městský soud postupovat obdobně, jak to učinil Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 6 Afs 2/2016 – 50. V citované věci byl v dotačních podmínkách závazných pro příjemce dotace v rozporu se zákonem zakotven opravný prostředek proti postupu poskytovatele dotace, který žalobkyně v dané věci využila. Rozhodnutí o takovém opravném prostředku soud shledal nicotným, neboť

„příslušný“ správní orgán neměl pravomoc o něm rozhodovat a podle zákona účinného v té době takový prostředek vůbec neexistoval. S ohledem specifiky dané věci a princip důvěry jednotlivce ve správnost aktů veřejné moci Nejvyšší správní soud dovodil, že počátek lhůty pro podání žaloby bylo třeba odvíjet až ode dne, kdy bylo žalobkyni doručeno rozhodnutí poskytovatele dotace o námitkách.

[38] O takovou situaci se však v posuzované věci nejedná. I pokud by soud při počítání lhůty pro podání žaloby přihlédl k tomu, že z rozhodnutí ze dne 2. 4. 2015 ve spojení s následnou reakcí poskytovatele dotace ze dne 4. 6. 2015, v níž vyzval stěžovatelku k předložení podkladů pro účely vypracování odborného posudku soudním znalcem, nemuselo být stěžovatelce zřejmé, že se jedná o konečné snížení dotace (srov. usnesení rozšířeného senátu č. j. 6 Afs 270/2015–48, bod 91), tato skutečnost jí musela být zřejmá přinejmenším od 28. 6. 2016, kdy jí byl doručen přípis žalovaného ze dne 24. 6. 2016, podle kterého již jakékoliv přezkumné řízení není možné a stav žádosti o poskytnutí dotace se nemění. Stěžovatelka se však na soud obrátila až dne 15. 2. 2018.

[39] S ohledem na výše uvedené městský soud nepochybil, když žalobu stěžovatelky proti rozhodnutí ze dne 2. 4. 2015 odmítl pro opožděnost a žalobu na ochranu proti nečinnosti zamítl.

V. Závěr a náklady řízení o kasační stížnosti

[40] Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nedůvodnou, proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[41] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. května 2020

JUDr. Filip Dienstbier
předseda senátu